

[Formanden.]1) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten m. m.

2) *Anden (sidste) behandling af:*

Forslag til folketingsbeslutning vedrørende den af den internationale arbejds-konference i Genève i året 1957 vedtagne konvention nr. 105 om afskaffelse af tvangsarbejde.

3) *Anden (sidste) behandling af:*

Forslag til folketingsbeslutning vedrørende den af den internationale arbejds-konference i Genève i året 1957 vedtagne konvention nr. 106 om ugentlig hvile inden for handels- og kontorvirksomheder.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

Mødet hævet kl. 18¹⁵.

18. møde.

Onsdag den 13. november kl. 13.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten m. m.

Valgt blev: *Hans Knudsen, Holger Eriksen, Ove Hansen, Johs. E. Larsen, M. Larsen (Kolding), Peter Nielsen, Edel Saunte, Axel Sørensen, Niels Andersen, Foged, Anders Andersen, Alfred Bøgh, Axel Kristensen, Thorkil Kristensen, Poul Møller, Jørgen Jørgensen (Ullerup) og H. K. Sørensen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning vedrørende den af den internationale arbejds-konference i Genève i året 1957 vedtagne konvention nr. 105 om afskaffelse af tvangsarbejde.

(Første behandling findes i tidenden sp. 494).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges enstemmigt med 112 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet socialministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning vedrørende den af den internationale arbejds-konference i Genève i året 1957 vedtagne konvention nr. 106 om ugentlig hvile inden for handels- og kontorvirksomheder.

(Første behandling findes i tidenden sp. 500).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges enstemmigt med 120 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet socialministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 451, fremsættelsen i tidenden sp. 564).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Hans Knudson: Jeg vil gerne indlede med straks at give den højtærede indenrigsminister ret i hans bemærkning om, at det foreliggende lovforslag ikke er af særlig opsigtsvækkende karakter. Det er først og fremmest et lovforslag, der tager sigte på at tilpasse kommuneskattelovens regler efter de ændringer, der dels er foretaget i statskatteloven, dels er under forberedelse i forbindelse med den nye ligningslov, som vi behandlede i går.

Hvad angår de foreslåede ændringer, der følger af allerede skete ændringer i statskatteloven, først og fremmest bestemmelsen om, at gesandtskabspersonale skal beskattes af de indtægter, der ikke har med deres specielle stilling at gøre, kan der ingen tvivl herske. Det er gennemført for statskatternes vedkommende, og det må naturligvis også gælde for de kommunale skatter. At bestemmelsen så aldrig har stået i den kommunale skattelov, er en sag for sig. Det har været sådan, at disse personer alligevel har været fritaget for at betale skat i henhold til de internationale aftaler herom, men det er naturligvis kun rigtigt, at denne bestemmelse nu kommer til at stå også i den kommunale skattelov.

Endelig er der ændringerne, der svarer til, hvad der nu er foreslået i ligningsloven. Her er der først og fremmest en bestemmelse om skattepligtens indtræden og ophør. Jeg opfattede diskussionen i går sådan, at der var enighed om den nyordning, hvorefter skattepligten ved emigration skulle ophøre ved et kvartals udgang. Det må være rimeligt, at denne nyordning for statskatternes vedkommende også kommer til at gælde for kommuneskatterne. Det rigtige må derfor også være, at de to lovforslag følges ad under det udvalgsarbejde, der skal foretages, og jeg vil senere stille forslag om, at det her foreliggende lovforslag bliver henvist til det udvalg, som vi lige har nedsat til behandling af ligningsloven.

Ud over de ændringer, jeg her har omtalt,

og som må være rene ajourføringer, er der foreslået ændringer, som er mere specielle for kommuneskatterne. Heraf vil jeg ganske kort omtale kildeartsbeskatningen, bestemmelserne om lønindeholdelse for skatterestancer og regulering af eftergivelse af kommuneskatter. Jeg er enig med den højtærede indenrigsminister i, at kildeartsbeskatningen nu må høre fortiden til. Den højtærede minister oplyser, at der nu kun er 308 af de i alt 1 300 landkommuner, som ved ligningen af kommuneskatterne giver et ekstra tillæg, når indtægten stammer fra bestemte kilder, bl. a. hvis den stammer fra pensioner eller pensionsberettede indkomster. Det ville til eksempel se mærkeligt ud, om de mennesker, der nu får folkepension, og som andre bestemmelser tilgodeser ved indkomstbeskatningen, skulle have et ekstra tillæg ved beregningen af kommuneskatten, fordi deres indtægt stammer fra pensioner. Kildeartsbeskatningen var stærkt på vej til at forsvinde af sig selv, og her er der vist en passende lejlighed til i overensstemmelse med det, der er foreslået i skattereformen, at lade denne beskatningsform helt forsvinde.

Så er der spørgsmålet om lønindeholdelse hos arbejdsgivere for skatterestancer. Jeg er for det første enig med den højtærede indenrigsminister i, at de to tilbageholdelsesprocenter, der må fastsættes for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere, nøjagtig må følge de regler, vi når frem til ved fastsættelsen af forsørgerbegrebet i den nye ligningslov, vi nu skal behandle i udvalget; og det er jo en grund mere til, at de to lovforslag bør følges ad i udvalgsarbejdet. Med hensyn til procenternes størrelse kan det efter min mening kun være rimeligt at forhøje disse som foreslået her, således at den sjattedel og den tredjedel, der gælder i dag, forandres til henholdsvis en fjerdedel og to femtedele eller som anført i forslaget til 25 og 40 pct. Jeg går ud fra, at denne forhøjelse kun vil få praktisk betydning for de indkomster, hvor de nuværende procenter, der jo ikke er 25 og

[Hans Knudsen.]

40, men nærmere 17 og 33, ikke er tilstrækkelige til at bringe skatterestancerne ned.

Kommunerne har gerne ønsket denne ajourføring, og da det antagelig vil være upraktisk at have én procentsats for de mindre indtægter — her ville den nuværende vel være høj nok — og en anden for de større indtægter, kan jeg ikke se andet, end at vi bør efterkomme dette ønske. Vi må også have den tillid til kommunerne, at de ikke anvender de højere maksimumsprocenter for de lave indkomster, når de ikke er nødvendige, men der kan ikke være nogen rimelighed i at have så lave tilbageholdelsesprocenter, at man kun har sikkerhed for at få restancerne ind hos de meget små skatteydere, medens skatteydere, som har relativt større indkomster, kan udnytte situationen, som den højtærede minister udtrykker det i sin skriftlige fremsættelse.

Jeg kan tilslutte mig lovforslaget, og jeg kan tilslutte mig, at ministeren benytter denne lejlighed til at stryge den adgang, kommunerne nu har til at lukke for lys og gas hos skatterestanter. Det er efter min mening en kedelig bestemmelse, som vist alt for ofte rammer netop den del af familien, som man ikke ville ramme, og jeg tror godt, vi kan undvære den.

Må jeg til slut udtale min tilfredshed med, at den højtærede minister foreslår at ophæve begrænsningen for eftergivelse af kommuneskat. Denne begrænsning har vist aldrig været tænkt som nogen skattebestemmelse, men derimod nærmest som en valgretsbestemmelse, og det var også i valgloven, den dukkede op først. Efter at vi nu siden 1953 ikke mere opretholder kommunal skatteansættelse som betingelse for stemmeret, må vi også kunne undvære denne begrænsning, således at kommunalbestyrelserne, hvor de selv finder det betimeligt, kan få lov til at eftergive mere end de to tredjedele, der nu er maksimum. Dette spørgsmål om eftergivelse af kommuneskat må i alt fald være et spørgsmål, der helt og holdent kan overgives til kommunerne selv.

Jeg kan med disse bemærkninger tilsige samtlige foreslåede ændringer vor velvillige støtte under det kommende udvalgsarbejde,

hvorunder vi skal behandle lovforslagets enkeltheder.

Alfred Bøgh: Jeg er enig med den forrige ærede taler i, at dette lovforslag næppe kan ophidse gemytterne og give anledning til nogen større debat. Det, lovforslaget indeholder, er for hovedpartens vedkommende rent praktiske ændringer, og vi fra vort parti vil gerne medvirke til at få forslaget underkastet en grundig behandling i et udvalg.

Jeg skal i øvrigt ikke gentage det, der allerede er sagt, men kun nævne enkelte ting, bl. a. kildeartsbeskatningen, som nu foreslås ophævet. Egentlig synes jeg personlig ikke, at dette forslag hører hjemme i dette lovforslag, idet det alligevel har lidt videre betydning. Kommunerne har dog selv hidtil haft adgang til at ophæve kildeartsbeskatningen ved at søge amtet om tilladelse hertil, men vi ser i mit parti sådan på det, at denne skatteform er forældet, og vi vil gerne medvirke til at løse dette spørgsmål.

Hvad angår beskatning af dødsboer, mener vi, at forslaget vil betyde nogen stramning, og det er et af de spørgsmål, vi gerne vil se på i et udvalg.

Med hensyn til lønindeholdelsen er det vist rimeligt, at man fører de nuværende satser å jour; det må så blive udvalgets opgave at se på de kommunale interesser modsat de menneskelige interesser og finde frem til en form, som tager rimelige hensyn til begge sider. Om de satser, der er foreslået i lovforslaget, skal være de endelige, må vi diskutere nærmere i udvalget.

Hvad angår afbrydelse af gas og elektricitet, er jeg fuldt ud enig med det ærede medlem Hans Knudsen i, at noget sådant ikke hører hjemme i nutiden; det er for umenneskeligt og urimeligt, så det er vi parat til at stryge.

Vi er som sagt villige til at gå ind i et udvalgsarbejde for at prøve at løse disse problemer.

Poul Møller: Også det konservative folkeparti kan tilsige sin støtte til gennemførelsesbehandling at prøve på at gennemføre de af den højtærede indenrigsminister foreslåede ændringer i den kommunale

[Poul Møller.]

skattelov. Det er os en særlig glæde at kunne give tilslutning til ophævelse af kildeartsbeskatningen, som vi mener virker urimeligt; vi har jo tidligere gjort os til talsmænd for ophævelse af denne skat, og den højtærede indenrigsminister skal derfor kunne regne med vor støtte til en sådan foranstaltning.

Jeg kan ikke tilbageholde en vis glæde over, at det netop blev den højtærede indenrigsminister, der skulle foreslå en forhøjelse af de beløb, der kan holdes tilbage til skattevæsenet i lønninger. Nu ved jeg godt, at retsforbundets ordfører, det ærede medlem hr. Niels Andersen, tidligere har gjort opmærksom på, at vi ikke sidder herinde for at lave sjov med hinanden, men det er nu alligevel meget sjovt, at det netop blev den højtærede indenrigsminister, der kom med dette forslag, hvorefter staten kan beslægtlægge større dele af folks lønninger til skat. Vi vil imidlertid gerne prøve på under udvalgsbehandlingen at nå frem til en løsning. Hvis der — som den højtærede indenrigsminister altså mener — er behov for større løntilbageholdelse, vil det konservative folkeparti ikke modsætte sig et sådant forslag.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind på enkeltheder i forslaget, men kun stille et enkelt spørgsmål til den højtærede indenrigsminister. Jeg har af bemærkninger, der er fremsat i regeringserklæringer og i åbningstalen, forstået, at regeringen også arbejder med en afløsning af den erhvervs-kommunale beskatning, og derfor tillader jeg mig at spørge den højtærede indenrigsminister, om vi kan forvente, at der i denne folketingsssamling vil komme et nyt forslag om ændringer i den kommunale beskatning, og om man heri vil tage fat på den afløsning eller ophævelse af den erhvervs-kommunale beskatning, som vi tidligere har arbejdet med i skatteudvalget.

Med disse bemærkninger kan jeg tilsige lovforslaget en velvillig behandling i udvalget.

Aage Fogh: Jeg finder ingen anledning til at beskæftige mig med lovforslagets enkeltheder. Jeg synes, det i sin helhed er fornuftigt og rimeligt, og derfor kan jeg

anbefale en meget hurtig og velvillig behandling — dog ønsker vi det i udvalg.

Niels Andersen: Det foreliggende lovfor-slag må betragtes som en ajourføring af den kommunale skattelov, således at denne lov bringes i overensstemmelse med de faktiske forhold — ligesom tilfældet var med den lovgivning, vi behandlede i går angående ligningen til staten.

Bestemmelserne om skatteydernes tilflytning og fraflytning, når de ønsker at tage ophold i eller forlade landet, er rigtige og mere hensigtsmæssige end de hidtil gældende regler. Med hensyn til bestemmelserne om midlertidigt ophold i udlandet vil jeg gerne — i lighed med de bemærkninger, jeg gjorde gældende vedrørende den lovgivning, vi behandlede i går — gøre opmærksom på den forskelsbehandling, gifte og ugifte Grønlandsarbejdere er genstand for.

Den eksisterende mulighed for forhøjelse af skattepligtig indkomst efter kildeart må anses for en forældet ligningsregel, og vi kan derfor fra retsforbundets side være tilfreds med, at denne bestemmelse nu helt udgår af ligningsloven.

Bestemmelserne i forslagets § 9 tilsigter en ensartet behandling af de herhenhørende sager, hvilket vi fra vor side også kan være tilfreds med.

Hvad angår de foreslåede bestemmelser i § 11, må det naturligvis beklages, at de skattebeløb, der skal ydes af den enkelte borger, kan komme så højt op, at satserne i de hidtil gældende bestemmelser vedrørende lønindeholdelse ikke er tilstrækkelig høje til at dække den skat, der skal opkræves. Imidlertid føler jeg anledning til at gøre den bemærkning, at det jo ikke er skatternes stigning i denne regerings tid, der er skyld i, at disse satser må forhøjes; det skyldes skattestigninger, der er foregået under andre regeringer end den nusiddende.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige en velvillig og hurtig behandling af det foreliggende lovforslag.

Alfred Jensen: Jeg er enig med den højtærede indenrigsminister i, at loven om personlig skat til kommunen trænger til at blive revideret. Det forekommer mig

[Alfred Jensen.]

imidlertid ikke, at ministeren har sat ind på de vigtigste punkter. Det drejer sig jo her om en skat, der pålægges borgerne, og det forekommer os, at det havde været rimeligt, om ministeren ikke alene havde haft kig på kildeartsbeskatningen, men også på de forhold, som omtales i den gældende lovs § 9, stk. 2 og 3. Stk. 2 drejer sig bl. a. om børnefradrag, og her er der fastsat et minimumsbeløb på 200 kr. Jeg ved ikke, om dette beløb nogen sinde har været passende, men jeg synes, det var rimeligt, om man nu gik til en forhøjelse af dette beløb; endvidere at man i almindelighed forhøjede de beløb, der kan fradrages for børn. Men det har jeg talt om i går, og de bemærkninger, jeg da gjorde, gælder også det foreliggende lovforslag.

§ 9, stk. 3, i den gældende lov indeholder de bestemmelser, som afgør, hvor stærk progressionen kan være i den kommunale beskatning. Det er meget ofte sket, at kommunerne har beklaget sig over, at man ikke var i stand til at lægge større kommunale skatter på de store indkomster, men bestemmelserne i § 9, stk. 3, har været en hindring derfor. Vi har ved tidligere lejlighed foreslået en ændring af stk. 3, således at kommunerne blev i stand til at indføre en stærkere progression, at de f. eks. i stedet for de 50 pct.s tillæg til de indkomster, der er udfundet, kunne gå op til et 70 pct.s tillæg. Vi mener i virkeligheden, det er et af de punkter i loven, som det er vigtigst at få taget op til revision, og jeg anbefaler udvalget at se på disse bestemmelser i loven om personlig skat til kommunen.

Vedrørende det foreliggende lovforslags bestemmelser skal jeg kun gøre bemærkninger til tre punkter. Jeg har allerede omtalt kildeartsbeskatningen og skal gentage, at vi har ikke noget imod, at den forsvinder; vi kan ikke se, der er nogen særlig berettigelse for dens opretholdelse.

Vi ser med tilfredshed, at man i forslagets § 10 udvider retten til at eftergive skat til kommunen, når det drejer sig om borgere, der er stedt i vanskeligheder. Vi mener dog ikke, at den foreliggende affattelse er betryggende nok.

Jeg gør opmærksom på, at de arbejdsløse burde fritages for skat netop i den periode,

hvor de ingen indtægt har, og hvor de dør med at klare dagen og vejen, også fordi de den dag, de vender tilbage til arbejdspladsen, har en stor byrde at bære på ikke alene på grund af de udgifter, de har til skat, men også på grund af de udgifter, de har måttet skyde til side på andre områder, så længe de var arbejdsløse. Det er derfor rimeligt, at man i denne paragraf optager en bestemmelse som den, vi har foreslået tidligere, at der ved ledighed af en varighed på over 30 dage gives tilsvarende skattefrihed. Jeg ville også synes, at regeringen og den højtærede indenrigsminister måtte tage med større forståelse på dette forslag end tidligere, eftersom man i lovforslaget om sømandsskatten er gået med til at anerkende, at sømændene fremtidig ikke skal betale skat i arbejdsløshedsperioder. Jeg ved meget vel, at man kan hævde, at kommunerne har mulighed for at foretage en eftergivelse som den, vi foreslår. Jeg vil dog gerne vide, hvor mange kommuner der har benyttet sig af denne ret, hvor mange kommuner der har eftergivet al skat til arbejdsløse, når de har gået ledige over en længere periode. Jeg tror, det er meget få kommuner, om der overhovedet findes nogen. Derfor mener vi, at det bør stå i selve loven, at ledighed over en vis periode giver ubetinget ret til fritagelse for skattebetaling.

Så har jeg endelig nogle bemærkninger til § 11 i lovforslaget, nemlig bestemmelsen om, at de beløb, der må holdes tilbage, skal forhøjes fra $\frac{1}{3}$ til 40 pct. for ikke-forsørgere og fra $\frac{1}{6}$ til 25 pct. for forsørgere. Jeg tvivler ikke på, at det volder store vanskeligheder at inkassere de store skatter. Det er jo kun udtryk for de besværligheder, som lønmodtagerne har med at klare skatten, men derfra og til at sige, at af hensyn til samfundets behov bliver vi nødt til at forhøje satserne, er der jo et langt spring. Vi har den opfattelse, at det ikke er for meget, at der af en ugeløn til en forsøger bliver $\frac{5}{6}$ tilbage til at betale husleje, til at betale klæder, føde, og hvad der ellers skal klares, og på samme måde mener vi, at det mindste, man kan levne til ikke-forsøgerne, må blive $\frac{2}{3}$ af ugelønnen.

Vi kan ikke stemme for den affattelse, der her er foreslået, vi vender os imod den,

[Alfred Jensen.]

og vi mener, den er en urimelighed. Hvis man vil ændre noget her, må man ændre ved beskattningen og drage omsorg for, at den kategori af medborgere, der her er tale om, får pålagt skatter, som de er i stand til at klare inden for de grænser, man tidligere har haft, således at de grænser, som hidtil har været tilstrækkelige for kommunerne med hensyn til tilbageholdelse af løn, også fremtidig vil være det.

Ja, det var de bemærkninger, jeg ønskede at gøre her ved lovforslagets første behandling, og jeg vil gerne sige, at hvis man ikke tager hensyn hertil under udvalgsarbejdet, forbeholder vi os at komme med ændringsforslag til lovforslagets anden behandling.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Jeg kan takke for den meget velvillige modtagelse fra alle sider. De fremsatte udtalelser kan ikke give anledning til mange bemærkninger fra min side, men der er dog rejst enkelte spørgsmål, jeg gerne vil svare på.

Man har rejst det spørgsmål vedrørende tilbageholdelsesretten, om det var de rette procenter, man her havde foreslået. Jeg vil sige om dette spørgsmål i almindelighed, at når jeg har foreslået de procenter, der står i lovforslaget, skyldes det, at jeg mener, at når man har pålignet skatter, sådan som man mener det er rigtigt ifølge de øvrige love, man har vedtaget, bør der også være ens betalingspligt for alle borgere. Det ærede medlem hr. Alfred Jensen kom nu til sidst ind på dette spørgsmål, idet han mente, at det var for høje procenter af lønnen, man fik ret til at tilbageholde. Jeg kan sige til det ærede medlem, at jeg er enig i, at man burde, hvis der var mulighed for det, lempe satserne for de lave indtægter, men jeg mener, at dette må ske gennem udskrivningsreglerne dels for statsskatten og dels for kommuneskatten. Når man imidlertid vedtager love om bestemte skatter, der skal betales, mener jeg, at alle borgere også bør stilles ens med hensyn til pligten til at betale, så at ikke nogen kan unddrage sig. Hvor mærkeligt det end lyder, kunne det jo være, at de foreslåede bestemmelser netop kan give anledning til en noget lempeligere behandling, for nu er forholdet jo dette, at hvis en skatterestant pludselig får en noget forøget indtægt, er

man meget voldsom med at fare på ham fordi man siger: nu er der en lejlighed til at få noget, ellers kan vi ikke få det. Det samme sker i det tilfælde, det ærede medlem hr. Alfred Jensen talte om: når en mand, der har været arbejdsløs, kommer i arbejde, farer man løs på ham, for nu skal man jo have skatterne ind. Hvis kommunalbestyrelsen ikke har så megen frygt i den henseende, men siger: vi har midler til at gå stærkere frem senere hen, behøver de ikke at være så hårdhændede i tilfælde, hvor der er rimelighed i at gå lidt lempeligere til værks i den første tid, efter at en mand har fået arbejde igen. Man kan jo nok sige, at det lyder som lidt af et paradoks, men ikke desto mindre vil jeg forfægte, at det foreslåede kan give kommunalbestyrelsen lidt videre spillerum til at lempe tilbageholdelse i en kritisk periode.

Det ærede medlem hr. Poul Møller har spurgt, hvordan det gik med erhvervsskatten. Jeg kan ikke give noget udtømmende svar her; jeg kan kun sige, at spørgsmålet hænger sammen med det, vi kalder byrdefordelingen, og man arbejder på dette sammen med flere andre spørgsmål. Der vil antagelig komme et forslag om ophævelse af den fælleskommunale udligningsfond, men også her er der visse problemer, som spiller ind, problemer, som har betydning i relation til byrdefordelingen og også til erhvervsskatten. Disse spørgsmål er som sagt stadig væk under arbejde, og jeg vil regne med, at de kommer frem i indeværende samling.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen rejste spørgsmålet om børnefradragene. Det er rigtigt, at de er varierende i de forskellige kommuner, men det er dog ikke så let, som det kunne lyde, at man f. eks. kunne tage statsskattens regler og anvende dem, idet man jo også i kommunerne har meget forskellige ligningsskalaer. Når man vedtager den kommunale vedtægt om skatterne, tager man hensyn til disse forskellige forhold, og jeg har ikke ment det rigtigt i øjeblikket at stille forslag om ændringer på dette punkt.

Det samme gælder forhøjelserne for de større indkomster; der blev her talt om, at adgangen til 50 pct.s forhøjelse var for lidt. Der har jo på dette område tidligere været stillet forslag om ændring af kommuneskatterne i sammenhæng med en skatte-

[Indenrigsministeren.]

reform, og der var dengang stillet forslag om en ekstra skat på indtægter over 20 000 kr. Jeg mener ikke, det er rigtigt at røre ved dette forhold nu, for hvis der kommer en ændring i statsskatteloven på dette område, vil der naturligvis blive lejlighed til at overveje, hvorvidt man også inden for den kommunale beskatning skal gennemføre en vis ensartet procent for de lavere indtægter og en forhøjelse for de øvrige indtægter.

Det har været nævnt, at kildeartsbeskatningen ophæves, og jeg mener naturligvis også, at den er blevet forældet; det bør ikke være således, når der nu kun er ca. 300 kommuner tilbage, som anvender den, at skatteyderne her får en anden behandling end i de øvrige kommuner. Derfor mener jeg, at det er rimeligt nu at ophæve den, selvom det naturligvis er rigtigt, som nogle hævder, at man kunne lade den løbe ud af sig selv, efterhånden som flere og flere kommuner går bort fra den, men jeg synes, at tidspunktet nu er kommet til definitivt at ophæve den.

Jeg takker endnu en gang for den tilslutning, lovforslaget har fået, og tilsiger velvillig medvirken under udvalgsbehandlingen.

Alfred Jensen: Jeg kan naturligvis kun være tilfreds med, at ministeren deler min opfattelse af, at skatterne burde sænkes for folk med små indkomster, men det hjælper ikke meget, når der ikke sker nogen ændring, men kører videre med de mange skatter og altså vil inddrive skatten efter disse skærpede regler.

Vi behøver ikke her at lukke øjnene for, hvem det kommer til at gå ud over; det bliver i første række dem, der har været udsat for sygdom og arbejdsløshed, det er jo dem, der kommer bagefter og ikke kan betale. Jeg og mit parti mener, at det er ganske urimeligt, at man strammer bestemmelseerne. Hvis man ville følge os i vort forslag om at give skattefrihed i arbejdsløshedsperioden, vil jeg tro, at man overhovedet ikke havde noget problem her, men det er måske også muligt, man vil være mere lydhør over for dette forslag nu, eftersom man som sagt har taget fat på en særlig sømandsskat. Vi må holde fast

på, at der ikke bør ske nogen forhøjelse her.

Så er der spørgsmålet om progressionen i kommuneskatten. Der mener ministeren at man ikke skal komme med noget forslag nu, eftersom der jo tidligere er stillet forslag om en ændret form for kommuneskat. Ja, hvis det var sådan, at denne ændrede form blev gennemført i år og kom til at gælde for det kommende år, kunne man se roligere på det, men det gør den jo ikke, og der er ingen, der ved, om den kommer til at gælde for næste år heller. Hvorfor i alverden skal man så gå og vente? Det må da være rimeligere, at man tager de bestemmelser ud, som er en hindring for en rimelig fordeling af skattebyrden. Det, ministeren gør med sit forslag, er, at han sætter ind på områder, hvor det er nødvendigt med ændringer, men er det ikke lige så nødvendigt med ændringer på de områder, jeg her har nævnt? Det er det absolut. Derfor må vi holde på, at der skal sættes ind her. Det er et vigtigt område, som man ikke kan lade ligge i denne omgang.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Det ærede medlem bruger udtrykket, at der sker ingen ændring. Jo, der sker betydelige ændringer ude i kommunerne, fordi man hvert år kan ændre ved skalaen, som man bruger. Det er noget, man kan læse om gang på gang. Når vi nu kommer hen mod den tid, hvor det bliver aktuelt, begynder man at diskutere ændringer i skalaen; nulpunktet forrykkes opad, derved kan man give de mindre skatteydere lempelser, og så løfter man skatten opad for de større skatteyders vedkommende. Det kender vi i praksis ude i kommunerne, og jeg mener, det er rigtigt, at det foregår dér. Kommunernes struktur er forskellig, og man må dog give kommunalbestyrelserne et vist spillerum til at tilrettelægge deres skala, så at der tages hensyn til den enkelte kommunes forhold. Jeg er som sagt enig i, at man så vidt muligt bør lempe skatten for de laveste indtægter, men det kan man altså også gøre ad den vej, og jeg tror, det er dér, man skal gøre sin indflydelse gældende. Jeg synes da også, at der er mere og mere forståelse af det i kommunerne. Jeg vil derfor ikke gå med til at sige, at der ikke sker noget, for det gør der også på dette punkt.

[Indenrigsministeren.]

Med hensyn til sømandsskatten og spørgsmålet om fritagelse for skat under arbejdsløshedsperioder er at sige, at for sømandsskattens vedkommende kan jo ingen komme til at stå i restance. Derfor er det meget lettere i arbejdsløshedsperioder uden videre at slå en streg over skatten — understøttelsen betinger jo ikke nogen skat. Det er derimod vanskeligt at gøre det her, fordi det jo ville kunne blive en belønning for den, der har sørget for at komme til at stå i restance, hvis han skal have skatten eftergivet, når han bliver arbejdsløs. Arbejdsløshedsperioderne er jo af meget forskellig længde og er heller ikke lige byrdefulde for alle. Derfor tror jeg ikke, det er muligt at give en generel regel. Man må, som kommunerne nu også her får en udvidet ret til, nøjes med, hvor der er grund til det, at eftergive skatten. Hvor der ikke findes nogen grund til det, må man finde sig i, at det bliver, som det hidtil har været.

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Min bemærkning om, at der ingen ændringer skete i år med hensyn til de kommunale skatter, var møntet på det ændringsforslag, som tidligere har været fremsat her, og ikke på, at der ikke ændres ved ligningsreglerne og skattereglerne inden for de rammer, kommunen kan gøre det. Det er mig fuldstændig klart; men det, der er problemet her, er, at adskillige kommuner har nået de grænser, som findes i skatteloven, og det, jeg har talt for, er, at de kommuner, der ønsker at forhøje skatten for visse indtægter yderligere, får mulighed derfor.

Hvad søfolkene angår, er det rigtigt, at de ikke betaler skat, når de er arbejdsløse, men det, vi taler for, er jo ikke eftergivelse af skat, som folk ikke har villet betale, medens de var i arbejde; det, vi taler for, er, at den mand, der kastes ud af sit erhverv, i den periode, hvor han går uden beskæftigelse, fritages for at betale skat. Det er analogt med det, der sker med søfolkene. Når de er i arbejde, er vi enige om, at de skal betale skat. Vi er ikke tilfredse med den måde, man påligner skatten for almindelige indkomster, men det er en sag for sig. Det er ikke et spørgsmål om at eftergive

gammel skat, som på grund af slendrian eller andre forhold ikke er blevet betalt, det er kun et spørgsmål om, at en mand, der har gået ledig, skal have skattefrihed i den periode, hvor han er uden beskæftigelse, og hvor han ingen arbejdsindtægt har.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Hans Knudsen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det udvalg, som tinget har nedsat angående forslag til lov om påligning af indkomst- og formueskat til staten m. m.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 14. november, kl. 13 med følgende dagsordenen:

Første behandling af:

Forslag til lov om skibsregistreringsafgifter.

Mødet hævet kl. 13⁴⁵.

19. møde.

Torsdag den 14. november kl. 13.

Formanden: I skrivelse af 12. d. m. meddeler ministeren for udenrigsøkonomi, at han ønsker her i tinget skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning i anledning af en under 26. september 1956 i byen San José afsluttet handels- og skibsfartraktat mellem Danmark og Costa Rica og